

Sygn. akt I C 1316/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2019 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z.

przeciwko W. L.

o zapłatę 1058,52 zł

I. zasądza od pozwanej W. L. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w Z. kwotę 1058,52 zł (tysiąc pięćdziesiąt osiem złotych 52/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 691,88 zł od dnia 16.07.2018 r.;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 317 zł tytułem kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w Z. wniosła o zasądzenie od pozwanej W. L. kwoty 1 058,52 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 691,88 zł od dnia 16 lipca 2018 r. i o zasądzenie kosztów procesu wskazując w uzasadnieniu pozwu, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej, a pozwana powinna była spłacić zadłużenie, jednak do dokonaniu wpłat na kwotę 2 143,80 zł zaprzestała dalszych wpłat. Strona powodowa podniosła, że została zawarta umowa zakupu wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi od pozwanej.

Od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości. Pozwana zarzuciła stronie powodowej brak legitymacji procesowej, nieudowodnienie roszczenia co do zasady i wysokości, nieistnienie roszczenia oraz brak podstawy materialno prawnej roszczenia i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W piśmie procesowym z dnia 1 października 2019 r. strona powodowa odniosła się do zarzutów pozwanej, określiła jakie konkretnie kwoty i z jakich należności wynikają i składają się na dochodzone roszczenie.

Pozwana mimo wezwania nie stawiała się na rozprawę, nie odniosła się też to pisma procesowego strony powodowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2017 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i pozwana W. L. zawarli umowę pożyczki nr (...) kwoty 2 000 zł. Pożyczka została wpłacona na rachunek bankowy wskazany w § 1 umowie pożyczki. Strony postanowiły, że pożyczka będzie oprocentowana 10 % w stosunku rocznym. Pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę 3 210,71 zł wraz z prowizją

wstępną wynoszącą 500 zł i prowizją za obsługę 50 zł za każdy rozpoczęty okres odsetkowy. Pozwana zobowiązała się spłacać pożyczkę w 12 ratach po 267,56 zł, przy czym ostatnia rata wynosiła 267,55 zł w okresie od 5 czerwca 2017 r. do 4 maja 2018 r.

Dowód:

wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej - k.64

umowa pożyczki ratalnej nr (...) - k.66

ogólne warunki udzielania pożyczek - k.67- 71

formularz informacyjny dotyczący pożyczki - k.12 - 18

załącznik do umowy pożyczki - k.19

Pismem z dnia 15 czerwca 2018 r. pożyczkodawca wypowiedział cumowe pożyczki pozwanej wskazując, że nie została spłacona kwota 1 107,95 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki - k.20- 21

W dniu 29 czerwca 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i strona powodowa (...) z siedzibą w Z. w S. zawarli umowę przelewu wierzytelności wymagalnych wierzytelności przysługujących w stosunku do dłużników, w tym w stosunku do pozwanej W. L. wynikającej z umowy o numerze (...).

Dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 1, pełnomocnictwa, wyciągami z rejestru handlowego, odpisu KRS - k.25 - 50, 49

zawiadomienie o cesji i wezwania do zapłaty - k.22, 23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazała się zasadne.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przeprowadzone dowody z dokumentów.

Stwierdzić należy, że zarzut braku legitymacji procesowej czynnej podniesiony przez pozwaną jest chybiony. Z dokumentów w postaci umowy przelewu wierzytelności, pełnomocnictw, wyciągów z rejestru handlowego i odpisu KRS oraz z załącznika nr 1 wynika, że (...) Sp. z o.o. jako cedent zbyła wymagalną wierzytelność pieniężną wynikającą z umowy pożyczki (...). Załącznik do umowy przelewu w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości określa, że wierzytelność wynikająca właśnie z tej umowy zawartej z pozwaną została przeniesiona na rzecz strony powodowej będącej drugą stroną umowy przelewu wierzytelności. Natomiast wniosek o udzielenie pożyczki i umowa pożyczki nr (...) jednoznacznie wykazują, że pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki. Strona powodowa przedłożyła na sprzeciwie podpisane przez pozwaną egzemplarze zarówno wniosku o udzielenie pożyczki, jak i umowę pożyczki. Umowę przelewu wierzytelności w imieniu pierwotnego wierzyciela podpisała A. Ł. jako członek zarządu, która zarządu miała prawo do reprezentowania (...) Sp. z o.o. samodzielnie, co wynika jednoznacznie z odpisu KRS, zaś za stronę powodową działał pełnomocnik G. B., któremu zostało udzielone pełnomocnictwo przez A. G.. Pełnomocnictwo zostało dołączone do pozwu, a wyciągu z rejestru handlowego dot. strony powodowej wynika, że A. G. jest uprawniony do samodzielnej reprezentacji. W związku z tym strona powodowa w sposób jednoznaczny wykazała swą legitymację procesową czynną.

Bez znaczenia pozostają kwestie związane z brakiem oryginalnych podpisów na dokumentach, wszak zostały one uwierzytelnione przez pełnomocnika zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ponadto strona powodowa przedłożyła podpisany przez pozwaną wniosek o udzielenie pożyczki i umowę pożyczki.

Udowodniła również roszczenie co do zasady jaki wysokości, wszak wynika to jednoznacznie, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki. Pozwana zarzuciła, że nie została wykazana wysokość roszczenia. W odniesieniu do tego zarzutu strona powodowa wskazała w piśmie z dnia 1 października 2019 r., że kwota 691,88 zł to pozostały do spłaty kapitał, 366,64 zł to łącznie prowizje i odsetki, w tym, 166,64 zł niespłaconą prowizją za udzielenie pożyczki, 200 zł niespłaconą prowizją serwisową i 14,31 zł pozostałe do spłaty odsetki kapitałowe. Pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów, jak choćby dowodów wpłat, który pozwoliłyby na inne wyliczenia dochodzonej należności. Zwrócić należy uwagę, że w tym zakresie to na pozwanej zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. spoczywał ciężar dowodu. Pozwana też nie stawiała się na rozprawę mimo wezwania, choć zawnioskowała dowód z przesłuchania pozwanej. Zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki na skutek jej wniosku i brak jakiegokolwiek dowodu, z którego wynikałoby, że pozwana spłaciła swoje zobowiązanie pozwala na stwierdzenie, że jej zarzut dotyczący nieistnienia roszczenia jest bezzasadny. Podobnie jak zarzut braku podstawy materialnej roszczenia. Roszczenie powoda oparte jest na przepisie art. 720 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Natomiast w związku z cesją podstawę stanowiły art. 509 k.c. i 510 k.c. Nadto Sąd dokonał, w związku z zarzutem braku udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, analizy postanowień umownych w odniesieniu do przepisu art. 36a ust. 1 z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity z 2016 r., poz. 1528), zgodnie z którym pozaodsetkowe koszty pożyczki nie naruszają przepisu w myśl którego maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

$(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Z postanowień umowy pożyczki wynika, że pozwana obowiązana była zwrócić 3 210,71 zł. Koszty pozaodsetkowe nie mogły przekroczyć 1100 zł i zdaniem Sądu nie zostały przekroczone.

Mając powyższe na względzie Sąd uwzględnił w całości powództwo i zasądził dochodzone należności wraz z odsetkami umownymi zgodnie z art. 481 k.c.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasadzając je w kwocie 317 zł, tj. 30 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową i 270 zł zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.